

LŐDI TAMÁS

A járás könnyűsége

*Hét és fél ujjad összefonva
vasalt csipke a fejed alja
képek zuhognak rám a
ravatal blendéjén át
összefogjuk házainkat
végtagjaink feszülnek
nem tudjuk egyben tartani
ami minden darabjában
szétesni készül csonkolják
lábunkat csavarják ujjainkat
tekintetünk ásott kút
megkocogtatom a tégladongát
derekadra vont kötéllal
lógattalak be úgy raktad
fölnezel a szűk nyíláson.*

Fordítva marad meg

*Egyedül dolgozik fagyott
kezében nehezen mozdul
a véső tőlem függ mikor
mit és hogy együtt eszünk
este idegen szálláson
undorral mossa izzadt
fűrészporos hátamat egy a
kvártély átretben tekintete
vizeskék szememen mint
egy kis állat nincs is itt vagy
engem nem lehet megtalálni
eddig büszke voltam rá
jobban akartam mint
a szülei alig győzöm
úgy lenne a legjobb ha nem
érne véget ez a munka.*

Ház-mankó

*Fűrészzelem a vizes gerendát
megszállott sorjázom a téglát
nevetnek a szomszédok dolgozni
csak csapatban zöldségleves
Pythia-gőzében műtöm rothadó
lábam örökölt seb köröm
nélkül könnyebb visszafelé
araszol a vér unokám tetőre
segít kiszögelem magam
újranöveszt a nap látod
sejtburjánzás kérdése
föld fölött tart ház-mankó
ácsfedél utolsó házra.*